Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Sayı: 106
Ocak 2007

ÇOCUK KITABI YAZARLARI VE ÇİZERLERİNDEN ŞİDDETE KARŞI KITAP

Hani Her Şey Oyundu

mavibulut

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 106, Ocak 2007
Kuruluşu: 1990

Sahibi:
Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:
Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç.

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:
Aytül Akal, Prof.Dr. Meral Alpay, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya,
Mustafa Delioğlu, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Ruhi Şirin

Kapak:
Hani Her Şey Oyundu adlı kitaptan alınmıştır.

Ayda bir çıkar
Fiyatı: 4.5 YTL
Yıllık abonelik bedeli: 49 YTL
Banka Hesap Numaraları:
İş Bankası Perpa Şubesi: 1188 - 0199958 (Mavibulut Yayıncılık Hesabı)
Yapı Kredi Perpa Şubesi: 744 - 72390421 (Mavibulut Yayıncılık Hesabı)

Baskı:
Mart Matbaacılık
Mart Plaza Merkez Mh. Ceylan Sk. No:24
Kâğıthane İstanbul
Tel: 0212-321 23 00

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.
Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930
Okmeydanı İstanbul
Tel: 0212-320 21 30
Faks: 0212-320 21 33
www. kirmizifare.com
kirmizifare@superonline .com

Merhaba!

Biz çocuklar için kitaplar yazan yazarlar ve bunları resimleyen çizerler bir araya gelip şiddete karşı bir kitap hazırladılar. Kitapta hayatımızın hiçbir anında hiçbir sorunumuzu şiddetle çözemeyeceğimizi anlatan öyküler, şiirler, anılar ve özdeyişler var. Bu kitap kitapçılarda yok. Sakarya ilimizin, çocukların iyi kitaplarla buluşması için çabalar harcayan güleryüzlü valisi Nuri Okutan bu kitabı bastırıp Sakarya'daki çocuklara dağıttı. Diyeceksiniz ki, kitabı olmayanlar nereden bulacak? Sabırla bekleyecekler, çünkü başka illerin valileri de aynı kitabı veya benzer amaçlı başka kitapları basmaya niyetlilermiş, haberiniz olsun.

Kırmızıfare, bu kitabı hazırlayan arkadaşları adına kurulun başkanı Aytül Akal'a teşekkür etmek amacıyla kitabı kapağına aldı. Veee... Bu sayımızda yazar Aytül Akal ve çocukluğu...

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Eskilerden... Doğan Kardeş • 2

Televizyon / Aytül Akal • 3

Ömer Hepçözer / Gülsevin Kıral • 4

Kardeşim Aytül / Betül Ulukut • 10

Sihirli Kaykay • 16

Yaşlı Kadın ve Domuzu • 20

Bilimoyun • 24

Okurlardan • 26

Kim Kimdir? / Tenten • 28

Etkinlik • 30

Çok Eğlence
Çoklu Zekâ • 31

Keriman Abla'nın
Kitap Sofrası • 32

Kırmızıfare ile yazışmak için:
kirmizifare@superonline.com

Doğan Kardeş uzun yıllar çocukların zevkle okuduğu bir dergiydi. Taşkent ailesinin oğulları küçük Doğan yıllar önce İsviçre'de bir kazada ölünce onun anısına yayımlanmaya başlanmıştı. Televizyonun olmadığı, kitapların bugünkü kadar bol ve çeşitli olmadığı bir dönemde okuma ve öğrenme gereksinimimizi sağlayan birkaç iyi dergiden biri ve en iyisiydi. İşte yanda gördüğünüz kapaklardan ikisi Doğan Kardeş'in Ocak 1958 ve Ekim 1966 kapakları. Diğerleri de dönemin başka dergilerinden alınan kapaklar. Bugünkü dergilerden ne kadar farklılar değil mi?

TELEVİZYON

Hani ekranda
Her şey oyundu?
Dayak, ölüm, açlık
Savaş, cinayet, hastalık,
Hepsi kurguydu?
Bîr çocuk ağlıyor anne...

Aytül Akal

Resim: Yasue Miyagawa

Hepçözer Dedektiflik Bürosu Yardımcı Arıyor

Gülsevin Kıral

Hiç bu kadar çok çalıştığımı hatırlamıyorum. Bütün işler üst üste geldi. Hani başımı kaşıyacak vaktim yok derler ya, işte öyle. Önceki gün gene geç saatlere kadar büromda çalışırken, bir yardımcı bulmam gerektiğini düşündüm. Evet, evet, en doğrusu buydu. Buna karar verir vermez rahatladım, hafifledim. Sanki üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Ne yazık ki bu rahatlama çok kısa sürdü, çünkü şimdi karşımda çözmem gereken yeni bir sorun daha vardı. Dedektiflik büromdaki işleri çözecek zeki, bilgili ve dikkatli bir genci nereden bulacaktım? Gazetelere vermek üzere yukarıda gördüğünüz ilanı hazırladım. Sonra buruşturup attım. Çok başvuru olursa doğru elemanı nasıl bulacak, bu gençleri nasıl eleyecektim? En iyi yöntem, birlikte bir olayı çözmek olurdu kuşkusuz, ama bu iş yoğunluğunda bu da olanaksızdı. Bu durumda daha önce çözdüğüm bir olayı anlatmaya ve dedektif adaylarından bu olayı çözmelerini istemeye karar verdim. İşte şimdi size anlatacağım öykünün gerekçesi bu. Eğer bu öyküdeki eğik yazılara dikkat eder, hırsızın nereye kaçtığını bulursan, belki yardımcım olursun ve birlikte pek çok macera

ARANIYOR!

özel bir dedektiflik bürosu tarafından karmaşık olayları çözümleyecek zeki, bilgili ve dikkatli gençler aranmaktadır.

Ömer *Hepçözer*
***Hepçözer* Dedektiflik**
Bürosu

yaşarız.

Hangi hırsızlık mı? Hepimizin yaşantısını altüst eden, İstanbul'un zaten keşmekeş olan trafiğini arapsaçına döndüren şu hırsızlık.

O sabah saatin zili çaldığında, homurdanarak saati kapatmış ve yeniden uyumak üzere öbür tarafıma dönmüştüm. Bir gece önce epey geç yattığımdan çok uykum vardı. Hep böyle oluyor zaten, "Tarihteki Önemli Soygunlar ve Soyguncular" araştırmama kendimi bir kaptırdım mı, yatmak bilmiyorum. Yatakta dönerken, "Böyle uykusuz bir geceden sonra, artık bu sabahtan hayır bekleme, Ömer," dedim kendi kendime. Cümlemi tamamlayamadan yeniden uyuyakalmışım, hatta rüya bile gördüm. Ama ne rüya! Rüyamda benim külüstür arabayla kentin karşı yakasına geçiyordum. Garip, bürom bu yakada oysa. Trafik her zamanki gibi çok sıkışıktı ve Boğaz Köprüsü'nün üzerinde adım adım giderken tuhaf bir şey oldu. Köprünün ayakları giderek silikleşti, silikleşti ve sonra yok oldu. Köprü şimdi havada asılı gibiydi. Az sonra ağzını ve burnunu kara bir mendille örtmüş devasa bir haydut çıktı ortaya ve havada asılı duran Köprü'yü yakaladı, sofra örtüsünden ekmek kırıntılarını silkeler gibi üstündeki arabaları denize silkeledi, köprüyü rulo yaparak koltuğunun altına aldı ve koşa koşa uzaklaştı. Ben de diğerleri gibi denize düşüyordum ki, içim hop ederek uyandım. "Amma da tuhaf!" diye düşündüm. Bu münasebetsiz rüyadan sonra uyumam mümkün değildi. Çaresiz kalktım. Yüzüme çarptığım soğuk sular bile beni kendime getiremedi. Bir bardak soğuk süt mü, yoksa koyu bir kahve mi diye düşünerek mutfağa giderken, televizyonu açtım. Sabah haberleri başlamak üzereydi.

Resimler: Mustafa Delioğlu

"İyi günler, sayın seyirciler. Şimdi size çok çarpıcı ve çok korkunç bir haberi vermek üzere Beylerbeyi'ne, Boğaz Köprüsü'nün ayağının olduğu yere bağlanıyoruz. Daha doğrusu eskiden Boğaz Köprüsü'nün ayağının olduğu yere..."

Bu da ne demekti? Gözüm televizyondaki görüntülere takıldı. Yüzlerce araç arka arkaya sıralanmış, bütün sürücüler araçlarından inmiş, yolun öylece bitiverdiği yere şaşkın şaşkın bakıyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimi Boğaz Köprüsü olmadığı için işine gidemediğinden yakınıyor, çoğu da Köprü'nün ne olduğunu, nereye gittiğini soruyordu. Ama hiç kimse bir cevap bulamıyor, söylenenler ipe sapa gelmiyordu.

Ne kahve, ne süt! Televizyonun önüne çöktüm, sırayla her kanalı denedim, fakat hiçbir kanalda tatmin edici bir bilgi bulamadım. Güzelim Boğaziçi Köprüsü'nü nasıl çalabilirlerdi? Bu işi kim, ne için yapmıştı? İstanbul, Köprüsü olmadan nasıl görünecekti? Artık eski günlerdeki gibi değildi, bu yoğunluğu arabalı vapurlar kaldıramazdı.

Ben bu sorulan kafamda evirir çevirirken telefon çaldı. Arayan, Emniyet Müdürlüğünden Mahmut Bey'di.

"Ömer Bey, şu korkunç hırsızlıktan haberiniz var herhalde..."

"Evet," dedim, "çok üzücü bir durum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bütün güçleri birleştirmemiz gereken bir durumla karşı karşıyayız," dedi, "Ne düşünüyorsunuz?"

"Hırsız ülkeyi terk etmiş olmalı. Böyle büyük ve güzel bir şeyi Türkiye'de saklamaya

cesaret edemez. Bununla birlikte Köprü'yü hemen satabileceğini de düşünmüyorum, çünkü konu henüz çok güncel iken ortaya çıkarmaya çekinecektir. Bu nedenle Köprü'yü geçici olarak bir yerde saklıyor olmalı."

"Biz de tamamen aynı kanıdayız," dedi Mahmut Bey. "Eğer, konuyla

ilgili bir bilgi alır, ya da bir tahminde bulunursanız, bizi arayın lütfen."

"Hiç merak etmeyin," dedim endişesiz bir ses tonuyla, ama aslında içimde tonla endişe ve sıkıntı vardı.

Böyle bir hırsızlığı yapan kişi çok profesyonel birisi olmalıydı. Bu kolay bir iş değildi. Ayrıca çok iyi yurtdışı bağlantıları da olmalıydı ki, çaldığını satabilsin. Koskoca Boğaziçi Köprüsünün turşusunu kuracak değildi ya.

Soğuk bir duş ve acele bir kahvaltıdan sonra yola koyuldum. Dedektiflik büroma giderken, her zaman olduğu gibi bir plan yapmaya çalıştım. İşe şüphelilerin listesini çıkararak başlamak en iyisiydi. Listenin başında da Veli Uzunelli vardı tabii. Veli daha önce de, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki dünyanın en uzun asma köprüsü olan Humber Köprüsü'nü çalmaya kalkmıştı.

Sherlock Holmes'u vaktiyle uyarmış olduğum için İngiliz Polisi Veliyi tam zamanında yakalamıştı. Ama Veli çok yetenekli bir hırsızdı ve delil yetersizliğinden serbest kalmıştı. Uzun süredir sesi soluğu çıkmıyordu çıkmasına ama, rahat duracağını sanmak da saflık olurdu.

Büroya gitmekten vazgeçip, Velinin evine giden yola saptım.

Velinin evinin karşısındaki çiçekçi kız, bana daha önce de çok yardımcı olmuştu. Bu kızcağızın yardımları olmasa, Humber Köprüsü'nün yerinde çoktan yeller esiyor olacaktı. Çiçekçi kız beni görünce sevindi. Eh, ondan benim kadar çok çiçek alan başka biri yoktur herhalde. Önce kızın sepetindeki bütün gülleri aldım, sonra da ona eski dostumuz Veliyi sordum. Hemen hatırladı Veliyi. Daha önceki gün ondan, yakasına takmak için beyaz bir karanfil satın almış, çiçekçi kız da onun ağzını aramak için, "Ne o beyim, bu gece güzel bir bayanla mı buluşuyorsun?" diye sormuştu. Veli "Yok," demiş, "bir konsere,

Napoliten şarkılar dinlemeye gidiyorum. Aslında bu geceki konserin çok daha güzelini, yakında düz kenarlı yuvarlak şapkalar takan ve çizgili tişörtler giyen delikanlılardan dinleyeceğim."

Oldukça tuhaf bir konuşma olduğu için kızcağızın aklında tastamam kalmış. Öyle ya, kimse durup dururken konser verenlerin giysilerini anlatmaz. Veli o gece çok keyif liymiş. Karanfillerin parasını vermek için elini cebine atmış, ancak parayı çıkarırken cebinden bir fiş düşürmüş. Çiçekçi kız cebinde sakladığı fişi bana uzattı. Bu, Velinin o akşam yemek yediği lokantanın fişi olmalıydı. O lokantaya ben de birkaç kez gitmiş, nefis spagettiler yemiştim. "Haa bir de," diye ekledi çiçekçi kız, "dün sabah arabasının arkasına bisikletini yükleyip gitti, ama akşam yayan döndü."

Çiçekçi kıza teşekkür edip ayrıldım, doğrusu çok yararlı olmuştu.

Büroya gidince, bütün ikinci el otomobil satıcılarını aradım. Kendilerine satılmak üzere son model kırmızı bir araba ile bir bisiklet bırakılıp bırakılmadığını sordum. Bu şehirde kaç tane ikinci el araba satan yer olduğunu düşününce, bunun ne kadar çok

vaktimi aldığını tahmin edersiniz. Tam umutsuzluğa kapılmak üzereydim ki, son olarak aradığım satıcı, kendisine satılmak üzere böyle bir araba bırakıldığını doğruladı. Hemen oraya gittim, plakasını kontrol ettim, araba gerçekten de Veli'nindi. Satıcı arabayı bırakan kişinin, gideceği yerde yollar çok dar ve kıvrımlı olduğu için araba kullanamayacağını söylediğini aktardı. "Peki ya bisiklet?" dedim, "Satılmak için bir bisiklet de bıraktı değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı satıcı, "gideceği şehir köprülerle birbirine bağlanıyormuş. Hatta 400'ü aşkın köprü varmış."

"Tabii ya," diye düşündüm. "Boğaziçi Köprüsü'nü saklamak için mükemmel bir yer burası. Ne kadar güzel ve görkemli olsa da, Veli, bunca köprünün arasında gözden kaçabilir, diye düşünmüş olmalı."

"Bu köprülerin bisikletle çıkılamayacak kadar çok basamağı varmış," diye sözünü sürdürdü satıcı. O yüzden bisikletini de satmamı istedi."

Veli'nin gideceği yeri anlamıştım galiba. Ancak emin olmak için son bir soru sordum:

"Peki bu şehirde ulaşım nasıl yapılıyormuş?"

"Gondollarla ve teknelerle..."

Artık Veli'yi yakalamamız an meselesiydi. Hemen Emniyet Müdürlüğünden Mahmut Bey'i aradım... •

NOT: Hey okurum, eğer eğik yazılardaki ipuçlarını izleyerek Veli'nin Boğaziçi Köprüsünü nereye kaçırdığını anladıysan, hemen kirmizifare@superonline.com ya da gulsevinkiral@gmail.com adresine başvur. Senin gibi yetenekli bir yardımcıya gerçekten çok ihtiyacım var.

Kardeşim Aytül

Betül Ulukut

Aytül'le benim *aramda* sadece iki yaş fark *var.* Annemle babam nasıl başarmışsa, doğum günlerimizi 10 gün *ara* ile aynı aya, Nisan'a Taslatmışlar. Her sene beraber kutlanırdı yaşlarımız. Yaş farkımız az olduğu için mahalle arkadaşlarımız da aynıydı.

Annem dikiş kursuna gidip dikiş öğrenmişti. İkimize de bir örnek, çok güzel kıyafetler dikerdi. Aytül'ün rengi maviydi, benimki pembe. 11. ve 13. doğum günümüzde ona mavi, bana pembe ketenden askılı bir elbise dikmişti; Nisan'ın başında hava serin olabilir diye üzerine de yarım kollu küçücük bir bolero... Hani şimdi şu gençlerin çok beğenerek giydiği minicik, kısacık üstlüklerden. Resim çektirmiştik o kıyafetlerle. Ne zaman o resme baksam, İzmir'e baharın ne kadar erken geldiğini anımsarım.

Kumda oynamak için alınan kovadan tutun, elbiselerimizden odamızın rengine kadar Aytül'e her zaman mavi renklisi seçilirdi, bana da pembesi. Aytül hâlâ en çok maviyi *sever;* gece mavisi, turkuaz falan...

Annem gezmeye pek düşkündü. Sabahları ayrı, öğleden sonraları ayrı, hemen her gün eş dost ziyaretine giderdi, ikimizi evde yalnız bırakırken, bize yapılacak

işler ima ederdi. "Ah şu mutfak da temizlenmek istiyor, artık dönünce yaparım... "ya da, "Salonun yerleri silinse ne iyi olur, ama şimdi zamanım yok," deyip giderdi.

Biz de Aytül ile işleri paylaşırdık. Ben genellikle yemek ve mutfak işlerini alırdım, Aytül yer silmek, cam, kapı temizliği gibi işler... Hangi işi kim yaptıysa, görünen bir yere "Aynur perisi" ya da "Beynur Perisi" yazılı bir not bırakırdık. Sanki o işleri yapanlar biz değil de peri kızlarıydı diye annemi inandırmaya çalışırdık.

Annem de gezmekten döndüğünde oyunumuza katılır, "Aa ne güzel buraya periler gelmiş, her taraf pırıl pırıl olmuş," diyerek sözüm ona şaşkınlığını gösterirdi.

Eskiden İzmir'de çok sık deprem olurdu; eni konu sallanırdık. Bir gece yatağım sallanmaya başladı. Aytül de muzipliği çok sever ya, yatağımın altına girmiş yatağı sallıyor sandım. Ama dolap kapakları da açılıp kapanmaya başlayınca deprem olduğunu anladım.

Biz Karşıyaka'da otururduk. Babamın iş yeri ise karşı tarafta, Alsancak'taydı. O zamanlar cep telefonların daha hayali bile yok... Ev telefonları desen parmakla

gösterilecek kadar az evde *var.* (Üstelik büyüklerimizden izin almadan telefon etmemiz yasaktı.) Bir gün babama bir şey götürmemiz gerekti. Annem bize gidiş için vapur parası verdi. Nasılsa dönüşte babamla dönecektik. Ama babamın işi çıkmış, dükkanı erken kapatıp gitmiş. Biz kaldık mı ortalarda! Birimiz 8, ötekimiz 10 yaşlarında iki kız. Neyse o tarafta oturan uzak bir akrabamız aklımıza geldi de, onun evine kadar yürüdük, borç para alıp eve dönebildik.

Babam düğmeciydi, kutuda tek tek kalan düğmeleri nasılsa artık satılmaz diyerek bize verirdi oynayalım diye. Biz de en büyük oyunumuz olan seçmece oyunu ile, bu senin bu benim, büyük bir zevkle bölüşürdük düğmeleri. Sadece düğmeler mi... Deniz kenarından topladığımız deniz kabukları, çikletlerin içinden çıkan artist resimleri, annemin dikişlerinden *ya* da eve gelen terzisinden artan kumaş parçaları... Her seferinde en güzelini seçebilmek için devamlı baştan başlatırdık oyunumuzu. Aynı şeyleri tekrar tekrar seçerdik.

Ben üçüncü sınıfa başlayacaktım. Aytül birinci sınıfa... Okul malzemelerimizi almak için birlikte kırtasiyeciye giderken, bir köpek yolda koşarak geldi, birden atılıp Aytül'ün bacağını ısırdı. Üzerinde pantolon olduğu *için* önce ne olduğunu pek anlayamadık. Ama pantolonu sıyırıp diş izlerini görünce, bir de esnaf bu köpeğin başkalarını da ısırdığını söyleyince, babam apar topar kuduz hastanesine götürdü bizi. Köpek de yakalanıp hastaneye

götürülmüştü. Birkaç gün sonra kudurarak öldüğü haberini almayalım mı? Zavallı Aytül karnından 21 iğne yemek zorunda kaldı. Yine de bana sorarsanız, kuduz köpekten ona epey kudurukluk kalmıştı:

Biz üç kız kardeşiz. Ben en büyüktüm. Bir de küçük kardeşimiz vardı, Ayşen. Aytül ikimizin ortasında "ortanca" idi. "Söz büyüğün, su küçüğün, ortancalara bir şey yok," derdi büyüklerimiz; Aytül bu deyişe çok üzülür, alınırdı.

Benim yaptığımı yapmak ister, "O abla ama, sen daha küçüksün," der ona izin vermezlerdi. En küçüğümüzün elinden oyuncağını alacak olsa, "Ne kadar ayıp, o daha küçük, sen ablasın," diyerek ona yine engel olurlardı. O, ortanca olmayı bir haksızlık olarak gördü her zaman. Ama gel gör ki en başarılımız, en yaratıcı ruhlumuz, en azimlimiz o oldu.

Dedem bir gün Aytül'e yağlı boya tüplerinden aldı. Bana güzel bir manzara resmi yap dedi. Aytül de takvim yapraklarında geleneksel dere akan, değirmene bakan türünden öyle güzel tablolar yaptı ki.. Bana verdiği tablo hâlâ evde bir yerlerde durur. Seneler sonra bu yeteneğini tekrar denedi ve yine birbirinden güzel resimler yaptı. Ayrıca topladığı çiçekleri kurutup bir karton üzerine yapıştırarak çok güzel kuru çiçek tabloları yaptı ve bizlere, arkadaşlarına armağan etti.

Şimdi düşününce çok tuhaf buluyorum ama... Çocukken bizim

gece belirli bir saatten sonra ışık yakmamız yasaktı, istersek ders çalışıyor olalım, o belirli saatte ışıklar kapanırdı. Dersler gündüz çalışılıp bitmeliydi. Aytül de şiir yazmaya, günlük tutmaya çok meraklıydı. Işıklar zorunlu *o\arak* kapanınca, pencereden sızan *ay* ışığının yardımıyla yazılarına devam ederdi. Bir de tuvalete kapanır, uzun süre çıkmazdı. Sonra elini kolunu sallaya *sallaya* çıktığında, kimse görmesin diye şiir defterini bel lastiğine sıkıştırdığını tahmin ederdim.

Aytül biraz uyanık bir çocuktu, çok da yaramaz. Canının istediğini, istediği anda yapmak isterdi, kimi kez, sonunda dayak yiyeceğini bilse de.... Doğrusu babamın dayağı da okkalı olurdu. Aytül hem annemden hem babamdan çok dayak yemiştir. Ben de tam tersine, söz dinleyen, elindekini saklamayı seven, sabır küpü biriydim. Hâlâ öyleyimdir.

Aytül, İzmir'in meşhur kabak çekirdeğini, çiğdemini, anında silip süpürürdü. Hatta bir eliyle çekirdeği çıtlatırken, diğer eliyle bir sonrakini hazırlaması nedeniyle ona "çekirdek makinesi" derdik. Kiminle çekirdek yeme yarışına girse, mutlaka Aytül kazanırdı; hem de açık farkla... Bense çekirdekleri tek tek ayıklayıp daha sonra yemek üzere oyuncak tenceremin içine koyar ve divanın altına sürerdim. Canım isteyip de çıkardığımda tencereyi boş bulurdum. Annem işi tatlıya bağlamak için, "Ne yapalım fareler yemiş" derdi.

Evde üç kardeş olunca haliyle kavgalar, kıskançlıklar, ispiyonculuklar oluyor. Annem özellikle Aytül'ü gözetim altında tutabilmek için, bana sorumluluk

vermişti. Ben bunun ispiyonculuk olduğunu bilmeden, anneme yardım ediyorum zannıyla Aytül'ün annemin görmediği zamanlardaki yaramazlıklarını durmadan anlatırdım. Ne de olsa aynı okuldaydık, yolda beraber gider gelirdik...

Ama 11-13 yaşlarına gelince, anne babamıza yaranalım derken birbirimize düşman olmak yerine işbirliği yapmamız gerektiğine karar verdik. Bunu kutlamak için de harçlıklarımızla bakkaldan gazoz alıp içtik. O günden sonra annem de bizden beklediği "sıcağı sıcağına" haberleri alamadı...

Gerçi haberi beklenen ben değil de, hep Aytül olmuştu... Ben nasılsa uslu çocuktum:

Biz henüz ilkokuldaydık. Annem, anneannemin çok hasta olduğunu söyledi.

Baktım, Aytül içerde salya sümük ağlıyor, "Hayrola ne oldu, niye ağlıyorsun?" diye sorduğumda, "Anneannem için ağlıyorum. Gerçekten ölünce ağlamama gerek kalmayacak," dedi. •

Aytül Akal Kimdir?

1952 yılında İzmir'de doğdu. 1971 yılında İzmir Amerikan Kız Koleji'ni bitirdi. 1999'da uzaktan eğitimle Washington International University'den mezun oldu ve 'Eğitim' dalında yüksek lisansını yaptı.

Çok küçükken başladı yazı yazmaya. Çocukluğundan bu yana, çeşitli dergilerde yazıları ve röportajları yayımlandı. Yetişkinler için şiirler içeren ilk kitabı 'Kent Duygusu' 1981 yılında yayımlandı.

80'li yıllarda çocuklar için yazmaya başladı. İlk masal kitabı 'Geceyi Sevmeyen Çocuk' 1991 yılında Mavibulut tarafından yayımlandı.

Bugüne kadar 2 - 1 5 yaş grubundaki çocuklar için 100'e yakın kitap yazdı.

Dergi ve gazetelerde yazıları, çocuk kitapları için tanıtım ve eleştirileri, yazar, çizer ve çevirmenlerle röpotajları yayımlanıyor... Bazı öykü ve masalları ders kitaplarında yer alıyor.

Renklendiren:
Keriman Güldiken

Bülent babaannesinin evinin balkonuna gelmişti. Şimdi içeri girip hapları yerine koyması gerekiyordu.

HEEEY! DUYMADI BENİ!
ALLAH 'ALLAH! NE SESİ BU BÖYLE?
KİMSE YOK...
OLDU... AMA POSTACI KAPIYI İKİ KERE ÇALAR, DEĞİL Mİ!
SES KAPIDAN SELDİ!
BALKONDA 'KİM OLABİLİR) Kİ?
İŞTE... KİMSE YOK...
BÜLENT AÇIK PENCEREDEN İÇERİ DALIVERDİ.
UMARIM YİNE UYUR.

OFF.
NE GÜZEL DE
UYUYORDUM.
UYUDU.
İŞTE
HAP ŞİŞESİ...
DOLDURALIM...
GÖREV
TAMAM...
EEE?!
KAYKAYIM
NEREDE?

YATAĞIN ALTINDA...
NE ZAMAN ALIP ORAYA KOYDU Kİ?
ÇIKMIYOR!.. SIKIŞMIŞ..
BİRAZCIK KIMILDASA!..
ZORLARSAM UYANIR...
HIMMM!.
BELKİ İŞE YARAR!..
AMANIN BU NE?
YATMADAN TUVALETE GİTMİŞTİM YANİ...
NEREDE ŞU TERLİKLERİM?
SÜREÇLER TABİİ Kİ BU DURUMDA...

Yaşlı Kadın ve Domuzu

Anonim masal
Türkçesi: Selma Erdoğan

Yaşlı bir kadın evini süpürürken eski püskü bir para bulmuş. "Bu da nesi?" demiş kendi kendine. "Bu parayla bir şey yapabilir miyim acaba?" diye düşünmüş ve pazara gidip bir domuz almaya karar vermiş.

Pazardan domuzu alıp evine dönerken, çitin önüne gelmiş. Fakat domuzcuk çitten atlamak istememiş.

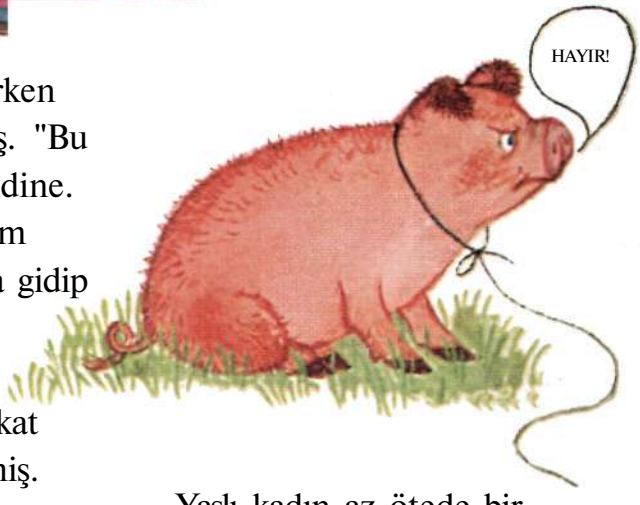

Yaşlı kadın az ötede bir köpeğe rastlamış. Köpeğe, "Köpek kardeş domuzu ısırır mısın?" diye sormuş. "Çünkü domuzcuk çitten atlamak istemiyor ve ben evime gidemiyorum," demiş.

Fakat köpek domuzu ısırmamış.

Yaşlı kadın biraz daha ilerde bir sopayla karşılaşmış. "Sopa sopa, git köpeğe vur," demiş. "Köpek domuzu ısırmıyor, domuzcuk çitten atlamak istemiyor ve ben de evime gidemiyorum."

Fakat sopa köpeğe vurmamış.

Yaşlı kadın az ötede ateşle karşılaşmış. Ateşe, "Ateş ateş, sopayı yak!" demiş. "Sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzu ısırmıyor, domuz da çitten atlamıyor ve ben de evime gidemiyorum," diye dert yanmış.

Fakat ateş sopayı yakmamış.

Yaşlı kadın biraz ilerde suya rastlamış. "Su su, ateşi söndür!" demiş. "Ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzu ısırmıyor, domuzcuk da çitten atlamıyor ve ben de evime gidemiyorum," demiş.

Fakat su ateşi söndürmemiş.

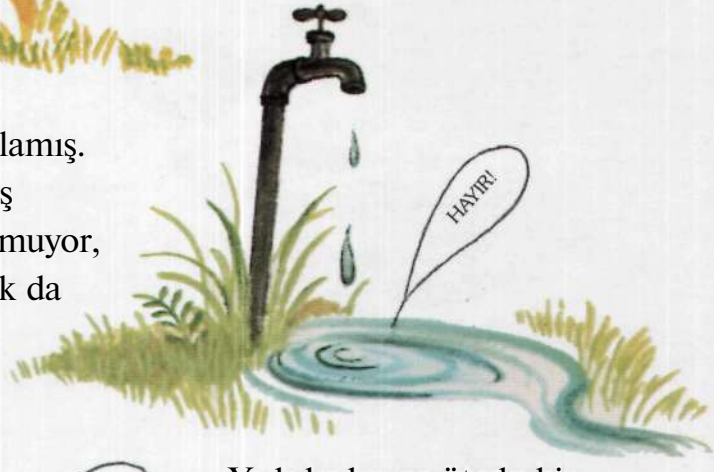

Yaşlı kadın az ötede bir öküzle karşılaşmış. Öküze, "Öküz kardeş, suyu iç!" demiş. "Su ateşi söndürmek istemiyor, ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzcuğu ısırmıyor, domuzcuk da çitten geçmiyor. Ben de evime gidemiyorum," demiş.

Fakat öküz suyu içmemiş.

Yaşlı kadın az ilerde kasaba rastlamış. Ona, "Kasap Efendi, öküzü kes," demiş. "Öküz suyu içmiyor, su ateşi söndürmüyor, ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzu ısırmıyor, domuz da çitten atlamıyor ve ben de evime gidemiyorum," diye dert yanmış.

Fakat kasap öküzü kesmemiş.

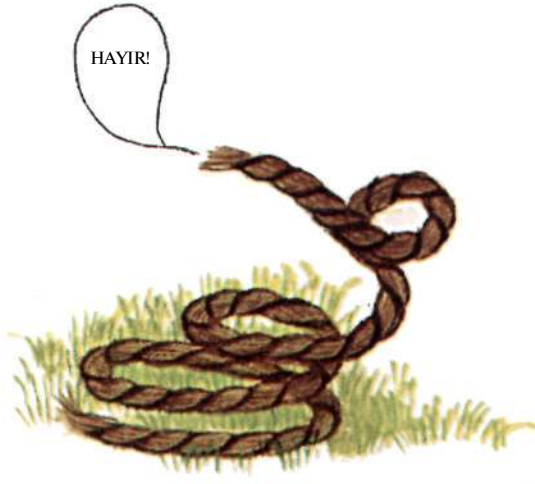

Yaşlı kadın az ötede halata rastlamış. Urgana, "Urgan urgan, kasabı asar mısın?" demiş.

"Kasap öküzü kesmiyor, öküz suyu içmiyor, su ateşi söndürmüyor, ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzu ısırmıyor, domuz da çitten atlamıyor ve ben de evime gidemiyorum," demiş.

Fakat urgan kasabı asmamış.

Yaşlı kadın az ötede sıçanla karşılaşmış. Sıçana, "Sıçan sıçan, urganı kemir," demiş. "Urgan kasabı asmıyor, kasap öküzü kesmiyor, öküz suyu içmiyor, su ateşi söndürmüyor, ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzcuğu ısırmıyor, domuzcuk da çitten atlamıyor ve ben bu akşam evime gidemiyorum," demiş.

Fakat sıçan urganı kemirmemiş.

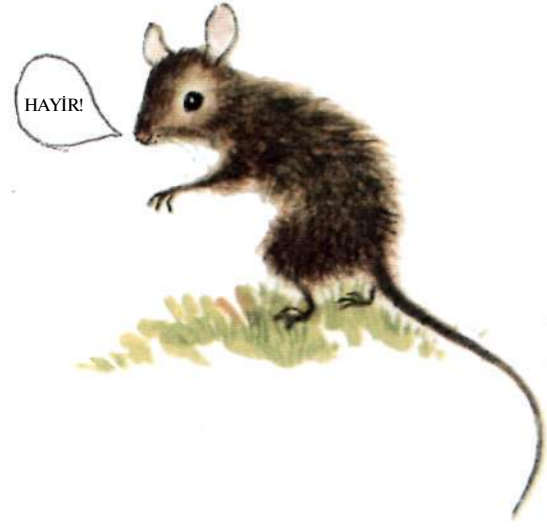

Resimler: Gyo Fujikawa

Yaşlı kadın biraz ilerde kediye rastlamış. Kediye "Kedi kedi, sıçanı yakala," demiş. "Çünkü sıçan urganı kemirmiyor, urgan kasabı asmıyor, kasap öküzü kesmiyor, öküz suyu içmiyor, su ateşi söndürmüyor, ateş sopayı yakmıyor, sopa köpeğe vurmuyor, köpek domuzu ısırmıyor. Ben de evime gidemiyorum," diye dert yanmış.

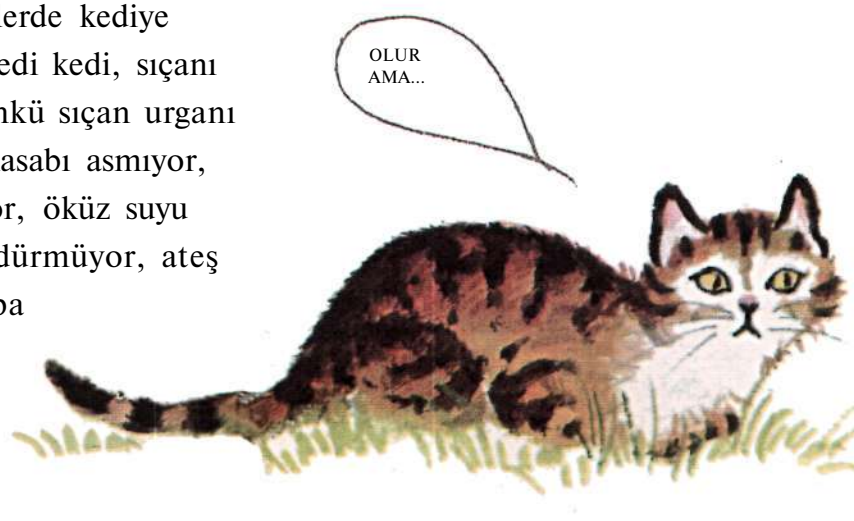

Kedicik yaşlı kadına, "Bana az ilerdeki ineğin sütünden bir çanak getirirsen, ben de sana sıçanı yakalarım," demiş.

Böylece yaşlı kadın ineğin yanına gitmiş. Fakat inek yaşlı kadına, "Bana az ilerdeki saman yığınından bir avuç dolusu saman getirirsen, ben de sana sütümden veririm," demiş.

Bunun üzerine yaşlı kadın saman yığınına gidip inek için saman getirmiş.

Kedi, sütü çabucak yalayıp içer içmez, sıçanı kovalamaya başlamış. Sıçan urganı kemirmeye, urgan kasabı asmaya, kasap öküzü kesmeye koşmuş. Öküz suyu içmeye, su ateşi söndürmeye, ateş sopayı yakmaya, sopa köpeğe vurmaya, köpek domuzu ısırmaya başlamış ve domuzcuk hop diye çitin öbür tarafına atlayıvermiş.

Ve böylece yaşlı kadın, bu gece evine gidebilmiş. Masal da burada bitmiş. •

BİLİMOYUN

Hazırlayan:
Fatih Erdoğan

Neden ağladığımızı sormuştum. Hatta Acar, "Bir kerecik de ortaya bir soru atmadan yazıyı bitirsen sevinçten ağlayacağım," demişti en son.

Ağlamak, üzerinde fazla düşünmeksizin arasıra başımıza gelir. Ben bazı filmleri izlerken gözlerim dolar da aman taşmasın diye banyoya filan kaçarım. Küçükken ağladığım fark edilip de, "Aaa ağlıyor," dediklerinde daha çok ağlamaya başlardım.

Ama neden ağladığımı merak etmek bugüne kalmış demek ki. Acar beni şaşırtan bir şey söyledi: "Gözlerimiz hep ağlar!"

Ne demekti bu şimdi? Sanki bir bilge sözü, ya da bir şiirin bir dizesi. Tam da televizyonda haberleri izlerken kafamı karıştıran bir söz. Yeni kitabıma iyi bir isim olabilir, ama bunun için önce bu ada uygun acıklı bir kitap yazmam gerekecek. Acar çok anlamlı bakmadığımı düşünmüş olmalı ki, açıklamaya girişti.

"Gözlerimizin kurumasını önlemek üzere üst gözkapağımızda bulunan gözyaşı bezleri sürekli olarak gözyaşı salgılıyormuş. Bu sıvı yalnızca gözü nemli tutmakla kalmaz, aynı zamanda göze giren tozları kirleri dışarı atarmış."

Acar anlaşılan ansiklopedi araştırmasını iyi yapmıştı. Onu takdir etmiştim. "Hımmm..." diye hımladım.

" Örneğin kaplumbağalar..." diye devam etti. "Gözlerine kaçan kumları dışarı atmak için şakır şakır gözyaşı dökerlermiş. Bakan da sanırmış ki, zavallı hayvan bir şeye üzülmüş, ağlıyor."

"Belki de öyledir," dedim.

"Nasıldır?"

"Belki de gerçekten ağlıyordur. Hiç kendisine soran olmuş mu?"

Acar'ı bir düşünce aldı. İşte sonunda altından kalkamayacağı bir soruyla onu sustur muştum. Muzipliğimini tadına vara vara oturduğum koltuğa yayılıp

Cevaplarınız: kirmizifare@superonline.com

gözlerimi televizyona çevirdim. Haberler sürüyordu.

"Evet!"

"Ne? Ne evet?"

"Evet sormuşlar," dedi Acar. "Ama bilimsel bir şekilde. Yani bir kaplumbağa konuşmadığı için tabii onunla bir diyalog kuramayabiliriz, ama onun hangi durumlarda gözyaşı döktüğünü, bilimsel deneylerle saptamak mümkün. Bu da verilerin yine kaplumbağadan alınması anlamına gelir."

Oturduğum koltuğa yapışıp kaldım. Bu zamanın çocukları canımı sıkıyordu artık. Ama tabii ben bir babaydım ve takdir ettiğimi göstermeliydim. Bozuntuya vermeden ve gözümü televizyondan ayırmadan yüksek sesle, "Hımmmmm..." dedim. Tam "Hımmm"lamamın son "m"sine gelmiştim ki, bir şey fark ettim. Bir kez daha "Hımmm"ladım. Evet, aynı şey olmuştu. Bir daha "Hımmm"ladım. Yine! Hımmm'lamamın hızını azalttım, sonra arttırdım. Çok ilginç!

Heyecanla yerimden kalktım. "Hey! Bakın ne..." diye başlayacaktım ki Acar'ın, Selma'nın ve Ozan'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Kendi kendime "Hımmm"lamam Ozan'ın hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü o da benim sesimi taklit ederek "Hımm"lıyordu.

"Ben Hımmm'ladıkça televizyonda çizgiler oluşuyor!" diye bağırdım. "Neden?"

okurlardan

SİHİRLİ KIZLAR

Yazan: Melis İpek

Nesli, Ece, Melis, Ezgi dört arkadaşlardı. Birgün Nesli'nin evine gittiler. Bodrumda Nesli'nin günlüğünü arıyorlardı. Çünkü, Nesli günlüğünü taşınırlarken kaybetmişti

O da neydi? Kutuların içinden ışıklar geliyordu. Kızlar kutuları açıp baktıklarında bir de ne görsünler sihirli güçleri karşılarında idi.

Ece toprak, Nesli hava, Ezgi su ve Melis ise ateşti. Yerde bir defter buldular. Defter buldular defterde Melis ve Ezgi 'nin kötü

Nesli ve Ece'nin ise iyi olduğu yazıyordu. Bu durumda kızlar birbiriyle savaşacaklardı.

Bu gün Ece, Nesli, Ezgi ve Melis hep birlikte Ezgi ve Melis'in evine gittiler. Ece ve Nesli 'nin evden pek hoşlandıkları söylenemezdi.

Çünkü dekorasyonda koltuklarda ve duvarlarda örümcek, mumlar ve kırmızı şeylerle dekor edilmişti. Melis ve Ezgi vücutlarını saran bir tuvalet bir de siyah bir eldiven giymişlerdi. Ellerine bir bardak alıp Ece ve Nesliye kırmızı panç ikram ettiler. Tabii tadı çok güzeldi. Kedilerine de bir miktar doldurup oturdular.

Kötülükte insanların aklını çelen Ezgi ve Melis eğleniyorlar ve hiç derslere çalışmıyorlardı. Nesli ve Ece okulda derslerle boğuşurken yazılılarda Melis yazılılarda ateş gücü ile kağıtları yakıyordu.

Nesli ve Ece kötü insanların arttığını görünce şaşırdılar ve sınırı kötülük geçip iyi insanların artmadığı için ceza aldılar. Ezgi ve Melis orda yiyip içerken onlar hep derslerle boğuştu. Fakat Nesli derslerle boğuşmanın iyi sonuç doğuracağından emindi.

Ece ve Nesli o hafta dersleri hiçe sayıp iyilik yapıyorlardı çok çalışıyorlardı. Sonunda iyi insanlar çoğalıyordu. Kızlar gerçekten çok çalışıyorlardı. Bir taraf iyi bir taraf kötü olunca her iş birbirine düştü. En sonunda sınır belirleyici geldi ve

onlara hiç güç kullanmadıkları için güçlerini kaybettiklerini söyledi. Kızlara arkadaşlıklarını mı sihirli güçlerini mi istediklerini sorunca onlar arkadaşlık dedi. Sınır belirleyicisi onlara sizi test ettim çünkü aç gözlü olsaydınız güçleri seçerdiniz dedi.

Ertesi gün okulda bir tatbikat yapıldı. Tatbikatta kızlar bir çimenliğe gittiler. Sonra Ezgi ve Melis daha çok doğal afet yarattılar. Nesli ve Ece ne kadar da düzeltmeye çalışsalar da...

Nesli ve Ece insanlara sürekli iyiliği ve doğruyu gösterdi.Fakat Ezgi ve Melis dengeyi bozuyorlardı. Sonunda sınır belirlendi iyilik doğruluk kazandı.

Ezgi, Nesli, Melis, Ece sonunda doğru şeyin okumak ve arkadaşlık olduğunu gördüler. Bol bol kitap okumaya başladılar en güzel sihir herkes tarafından yapılamıyandır bu da okumadır. En sonunda Nesli'nin günlüğü bulundu. Günlüğe şöyle yazdılar ve güçlerini teslim ettiler:

GERÇEK SİHİR SEVGİDİR!
VE HİÇBİR SİHİR OKUMAK
KADAR GÜÇLÜ DEĞİLDİR! •

Sevgili Asef Saygılı
(9 yaş, KARAMAN)

100. sayımızdaki "Haydi bir öykü yazın" bölümümüze yazdığın cevap için teşekkür ederiz. Bizden hediye kitap kazandın.

ŞELALE

Resim ve şiir.
İpek Yılmaz
3. Sınıf

Şırıl şırıl akar
Dinlendirir içimizi
Bir de mevsimlerden
İlkbahar ise bambaşka.

Sevgi şelalesi
Duydunuz mu hiç?
İşte bu şelale
Kalbimizdedir.

Çocuk şelalesi
Duydunuz mu hiç?
İşte bu şelale
Çocukların sevgisidir.

İnsan şelalesi
Duydunuz mu hiç?
İşte bu şelale
İnsanın vatan sevgisidir.

Tenten (Tintin)

Tenten karakteri 10 Ocak 1929'da yaratılmıştır, ve 75. yaşı 2004'te bütün dünyada kutlanmıştır. Tenten, büyük ölçüde Hergé'in daha önceki karakteri olan ve Tenten'le büyük benzerlikler taşıyan izci Totor esas alınarak yaratılmıştır. Tenten Belçikalı bir gazeteci aynı zamanda güçlü bir savaşçı ve pilottur. Her macerasında Tenten araştırmacı gazeteci olarak harıl harıl çalışırken görülür, fakat gazetesine bir makale teslim ettiğine tanık olmayız.

Fındık ***veya*** Boncuk (MILOU)

Beyaz bir tilki teriyeri olan bu köpek, Tenten nereye gitse onunla giden yoldaşıdır. Tenten ve köpeği arasındaki bağ çok derindir ve birçok kez birbirlerini tehlikeli durumlardan kurtarmışlardır.

Profesör Turnösol (Professeur Tryphon Tournesol)

Profesör Turnösol şaşkın, duyma güçlüğü çeken bir profesördür ve maceralarda kullanılan pek çok şeyi o tasarlamıştır. Bu buluşlar genellikle Haddock'un hoşuna gitmez ve sürekli atışırlar.

Dupont Ve Dupond (Dupont ve Dupond)

Dupont ve Dupond akraba olmamalarına rağmen ikizmiş gibi görünen iki *sakar* dedektiftir; ikisinin arasındaki tek fark bıyıklarının şeklidir. Kitaplarda en çok komik durumu yaratan iki kişidir. Aynı cümleleri farklı şekillerde söylerler. Beceriksizdirler. Genellikle hep yanlış kişileri tutuklarlar, fakat buna rağmen her seferinde önemli görevler onlara verilir.

Kaptan Haddok (Capitaine Archibald Haddock)

Kaptan Haddok Tenten'in en iyi arkadaşıdır. Haddok ilk başlarda zayıf bir karakter olarak resmedilmiş, fakat daha sonra saygıdeğer ve cesur bir karaktere dönüşmüştür. Kaptan'ın kaba kişiliği ve küfürbazlığı Tenten maceralarının en renkli yanlarındandır.

Kaynak: www.wikipedia.com

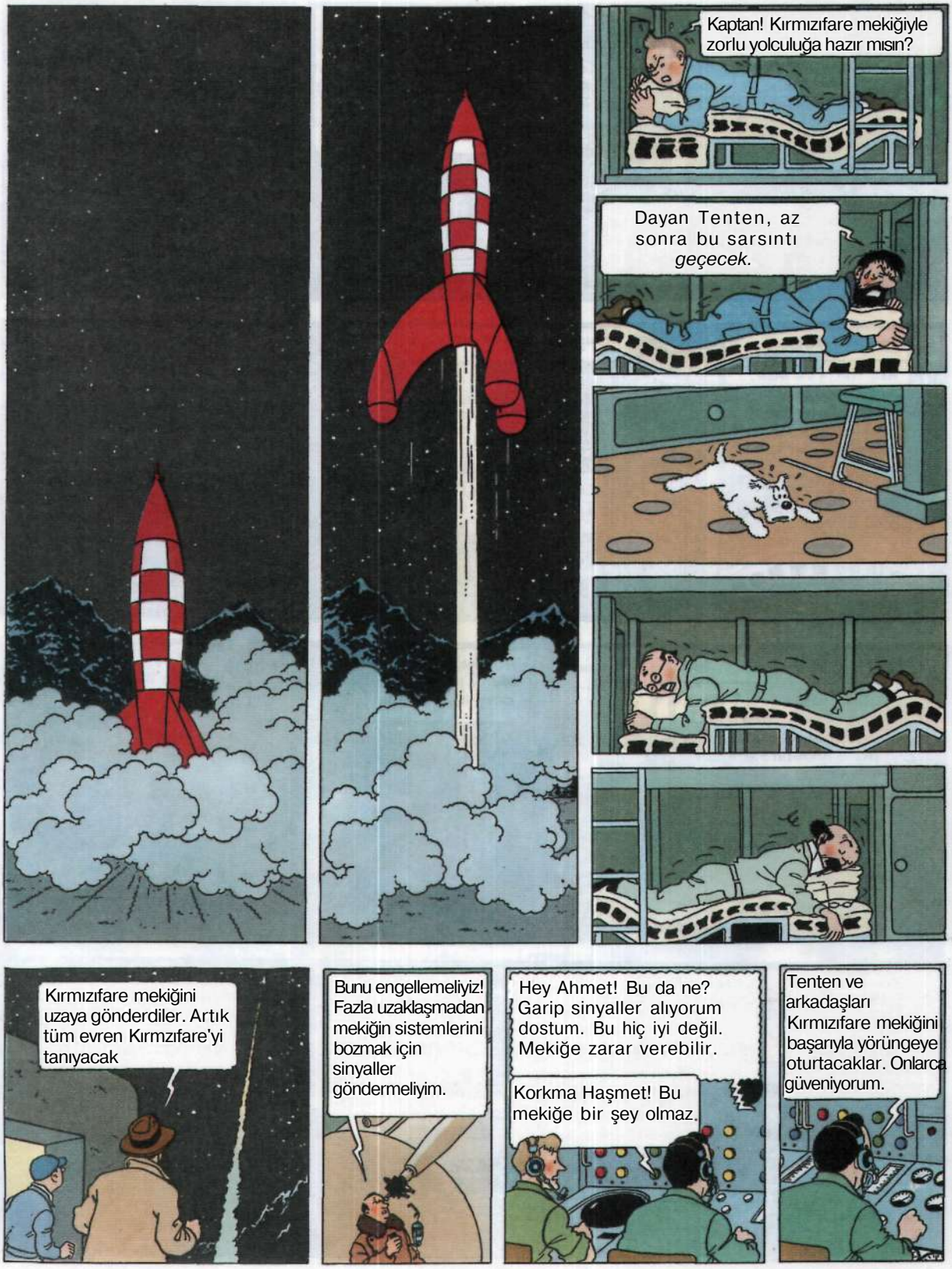
Kaptan! Kırmızıfare mekiğiyle zorlu yolculuğa hazır mısın?
Dayan Tenten, az sonra bu sarsıntı *geçecek.*
Kırmızıfare mekiğini uzaya gönderdiler. Artık tüm evren Kırmzıfare'yi tanıyacak
Bunu engellemeliyiz! Fazla uzaklaşmadan mekiğin sistemlerini bozmak için sinyaller göndermeliyim.
Hey Ahmet! Bu da ne? Garip sinyaller alıyorum dostum. Bu hiç iyi değil. Mekiğe zarar verebilir.
Korkma Haşmet! Bu mekiğe bir şey olmaz.
Tenten ve arkadaşları Kırmızıfare mekiğini başarıyla yörüngeye oturtacaklar. Onlarca güveniyorum.

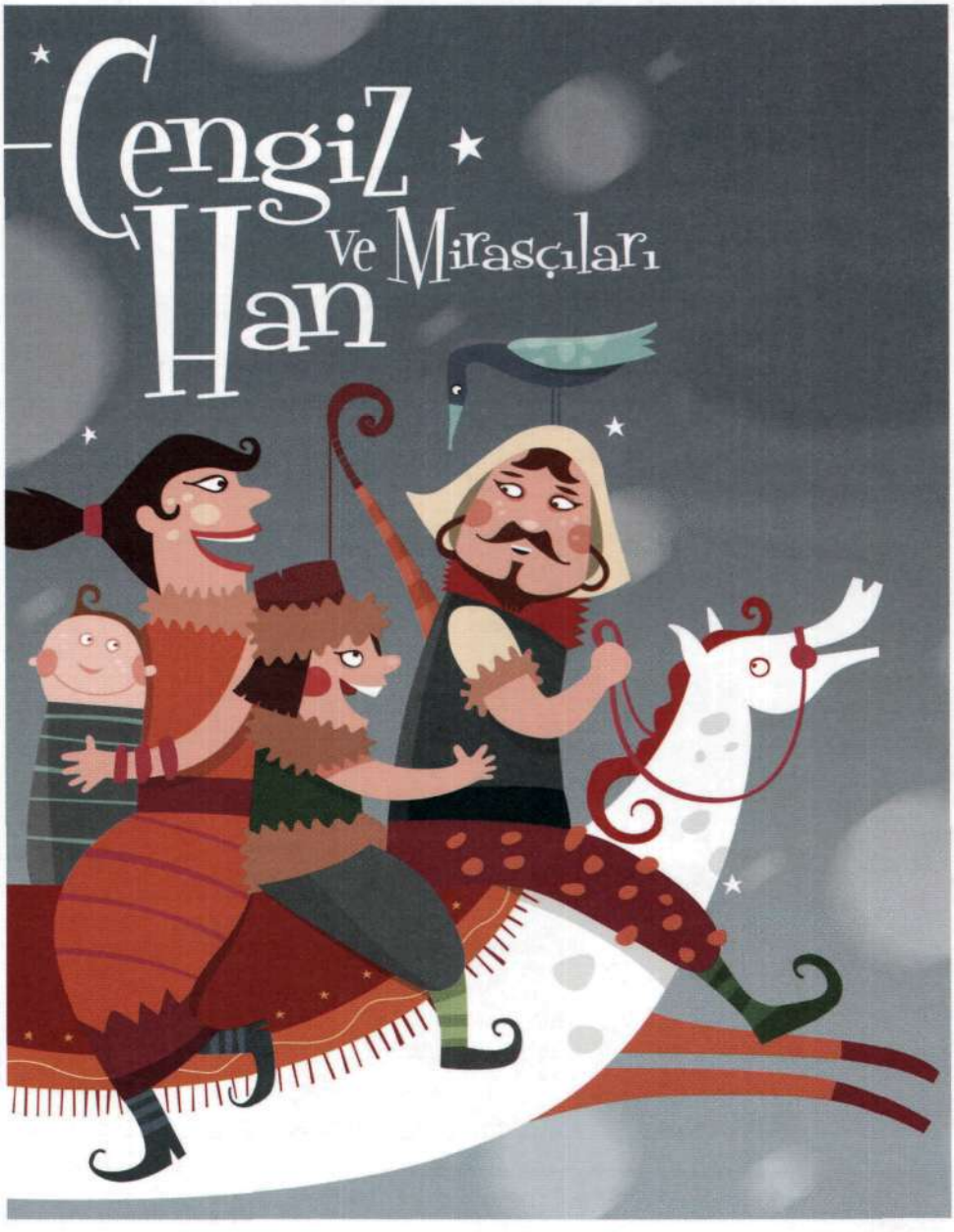

07 Aralık 2006 - 08 Nisan 2007 tarihlerinde Orta Asya'dan göçebe konuklarımız var.

Konuklarımız boş gelmemiş; beraberlerinde yurtlarını, atlarını, geleneklerini ve inançlarını da getirmişler. Göçebe kültürünü tanımak, bozkırın havasını solumak, kısa bir süre için 13. yüzyılda yaşamak istiyorsanız "Cengiz Han ve Mirasçıları" sergisindeki çocuk atölye çalışmalarına katılabilirsiniz. Sadece dört aylığına sürecek bu atölye çalışmaları Sakıp Sabancı Müzesi'nde gerçekleştiriliyor.

İletişim için: SÖZ Danışmanlık'ı arayınız 0216 546 10 30

Aşağıdaki hayvanları uygun kümeye yerleştiriniz. Kaz ve at yolunu şaşırmış. İkişer ve dörder sayarak boşlukları doldurunuz. Kazı ve atı doğru kümeye ulaştırınız.

At, Kedi, Köpek, Keçi, Eşek, Koala, Ayı, Panda, Aslan,Tilki, Deve,

Kaplumbağa, Köpek, Kartal, Fil, Tavşan, Maymun, Karga

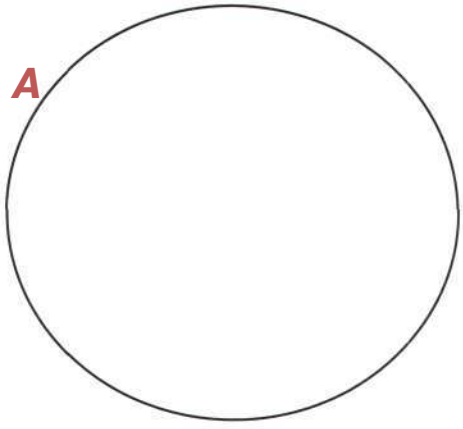

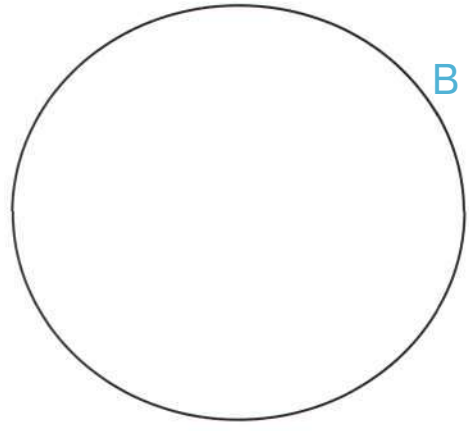

Dört ayaklı hayvanlar kümesi

İki ayaklı hayvanlar kümesi

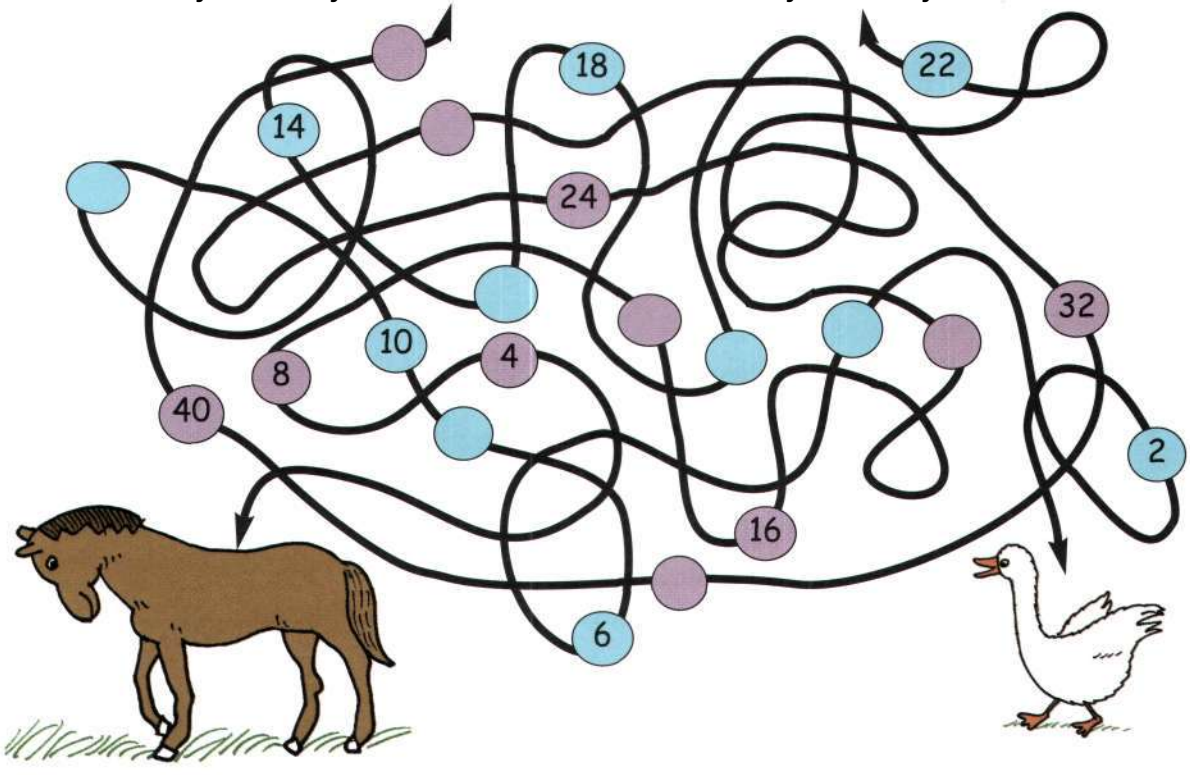

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası

Kitabın Adı:
Hani Her Şey Oyundu
Hazırlayan:
Çocuk Yazını Grubu
Tün Derleme

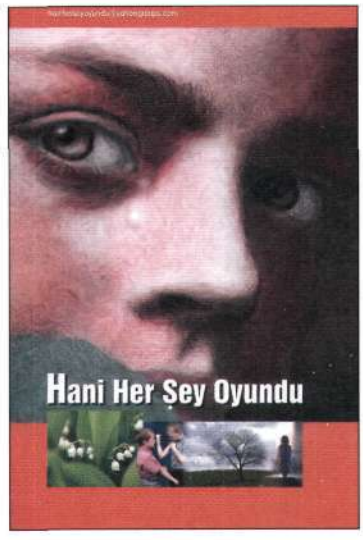

ÇOCUK YAZINI GRUBU'ndan başlayayım anlatmaya...

Sizler için kitap yazan, resimleyen, alan, *satan,* okuyan, okutan büyüklerin internette kurdukları bir grup bu. Hani mahallelerde kurulan arkadaş grupları gibi. Hep birlikte oynayan, birlikte gezen, gülen, ağlayan arkadaş grupları gibi... İşte bu gruptaki kişilerin öyküleri, şiirleri, resimleri, anıları bir kitap haline getirildi.

Peki nedir bu kitabın özelliği? BU KİTAP ŞİDDETE KARŞI!

Diyeceksiniz ki, "Kim şiddete karşı değil ki?" Olmayanlar da *var.* Dilleriyle "Ben karşıyım şiddete!" deseler bile, elleriyle demeyen çok kişi *var.* Çocuklar arasında bile zaman zaman anlaşmazlıklarını konuşarak değil de itişip kakışarak çözmeye çalışanlar olmuyor mu?

Çocuk Yazını Grubu'nun bu kitabı hazırlamaktaki amacı, çocuklara şiddetin ne olduğunu, sonuçlarının ne olabileceğini, neden şiddet kullanmamak gerektiğini anlatmak, şiddete karşı duyarlı olmamızı sağlamak. (Büyüdüğümüzde bunu anlamak daha zorlaşıyor çünkü.)

HANİ HER ŞEY OYUNDU *Sakarya* Valiliği tarafından basıldı ve Sakarya'daki okullara parasız dağıtıldı. Kitabı edinmenin bir yolu yok şimdilik, çünkü satılmıyor. Eğer bu konuda bir gelişme olursa size duyuracağız.

Şiddetten uzak, huzur dolu bir dünyada, iyi okumalar!

keriman@mavibulut.com.tr

• Acaba çocuğuma hangi Kitabı alsam?

• Çocuğuma Kitap seçmeK için nasıl zaman bulacağim?

• iyi ÇOCUK Kitabını nereden bulabilirim?

• Bir Kitabın iyi olup olmadığına nasıl Karar vereceğim?

.....

vb. soruları kendinize soruyorsanız...

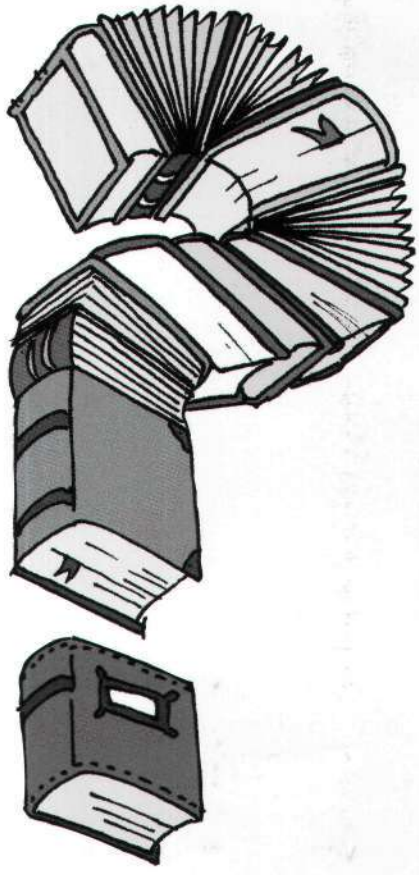

iyi ÇOCUK Kitabının adresiyle tanışın:

www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş... indirimli...

sadece çocuKlar için...

tel: 0212 320 22 *30*

mavibulut

Şiddete karşı edebiyat!

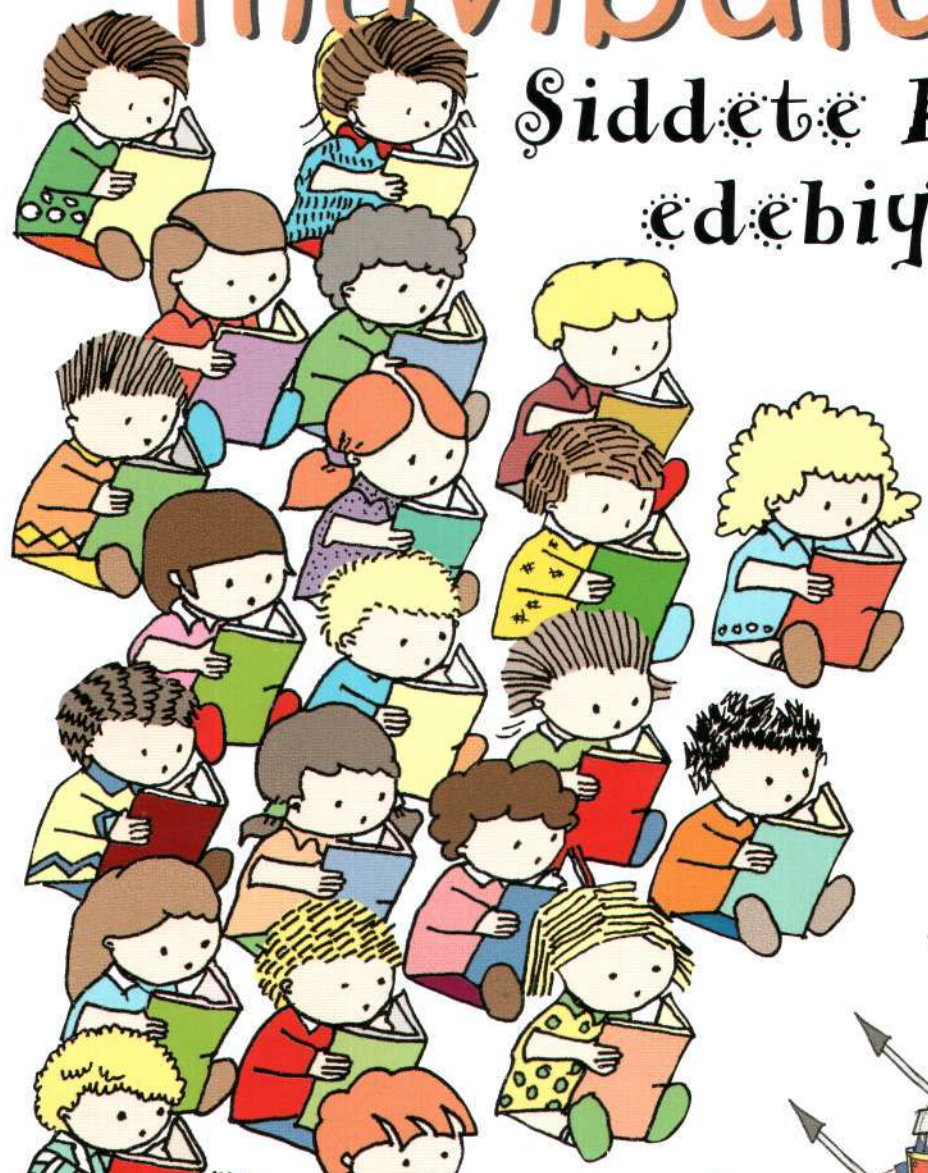

mavibulut
Perpa B Blok K:11 N:1930
Okmeydanı İstanbul
T: 0212 320 21 30
www.binbirkitap.com